

Irma Pieper

Als je kinderen hebt die in Zutphen naar de Montessorischool gingen hoef ik mijn gast in de Mooiste Gezicht van Zutphen eigenlijk niet voor te stellen. Ze groeide op in Eibergen op een boerderij, ver weg van het dorp. Hoewel ze naar eigen zeggen een prima jeugd had was wonen op een boerderij iets waar ze nooit echt iets mee had. Haar ouders hadden een gemengd bedrijf en dat betekende altijd werken. Zelf was ze altijd het liefste op pad.

Omdat ze bij haar geboorte nieuw bloed kreeg zei haar vader gekscherend op jonge leeftijd al dat ze het bloed van een schoolmeester moet hebben gekregen. Ze ging namelijk altijd al heel erg graag naar school. En dat kwam in eerste instantie helemaal niet doordat ze nou zo goed kon leren, ze vond het gewoon fijn om te leren en om met anderen samen te zijn. Op school vond men haar jong en speels en de resultaten van toetsen waren nooit heel erg goed maar ook niet slecht. Toch bleef ze het er fantastisch vinden. Ze vertelt me erover dat het echt haar 'place to be' was. Na de lagere school haalde ze met twee vingers in de neus haar MAVO diploma. Maar vervolgens bleek de HAVO lastiger omdat ze nooit geleerd had hoe echt te leren en ze daar meer voor moest doen.

Omdat ze altijd heel veel last had van haar stem besloot ze aanvankelijk om de PABO niet te doen. Wel studeerde ze een jaar toegepaste huishoudwetenschappen in Deventer waar ze toen ook woonde. Een logische baan daarbij zou zijn dat je hoofd wordt van een afdeling maar daarvan bedacht ze zich dat dat verschrikkelijk was; hoofd worden van iets ! En daarom besloot ze toch om de PABO te gaan doen en dat was in eerste instantie geen succes. De leerstof was voor haar niet echt uitdagend en ervaarde ze als saai. Maar toen een leerkracht haar thuis bezocht voor een gesprek en haar zei dat ze heel erg goed was, raakte ze overtuigd. Hij zei haar beslist vol te moeten houden en daarna haar eigen pad te volgen, wat gebeurde. Omdat haar partner al in Zutphen woonde is ze hier gaan invallen op scholen. En zo ook op de Montessorischool, die ze bij haar start als leuk maar ook erg chaotisch ervaarde. Toch sprak de dynamiek haar er erg aan. De toenmalige directeur zag gelijk een goede leerkracht in haar en zo kreeg ze een aanstelling als invaller. Terwijl ze zelf veel investeerde in opleidingen groeide ze door naar bouwcoördinator. Later werd ze locatieleider. Toen haar directeur stopte besloot ze te solliciteren en met een groot draagvlak in haar team heeft ze die baan in 2006 gekregen. De vereiste opleiding had ze daarvoor al afgerond.

Ze herinnert zich hoe dat voor de school een lastige tijd was, omdat ze afgedwaald waren van de visie. Mede doordat wat van buitenaf werd opgelegd maar ook de omgeving verlangte, was dat gaan schuiven. Door heel goed stil te staan bij wie ze werkelijk waren en wilden zijn is de visie aangescherpt en ontstond ook een passende naam, de Plotter. Dit is een scheepvaartinstrument dat koers aangeeft, en zittend in het Waterkwartier binnen een Hanzestad was dit een prachtige metafoor. 'Wij helpen kinderen hun eigen koers uit te zetten', vertelt ze trots.

De komende tijd staat in het teken van verder vormgeven van het kindcentrum, wat inhoudt dat ze kinderen in de leeftijd van nul tot twaalf jaar begeleiden. De overheid verlangt zogenaamde passende inclusie, waarbij alle kinderen worden bediend, ook met specifieke onderwijsbehoeften. Naast haar inspanningen voor de Plotter is ze ook nog landelijk actief in de Nederlandse Montessori Vereniging waarbij ze andere scholen en kindcentra helpt in het proces om dicht bij hun missie en visie te blijven en met name zorgt voor verbinding.

Als ze niet druk is met school houdt ze zich bezig met haar vier kinderen en haar man. Zo is een jaar of veertien hockeycoach geweest en gaat ze graag kijken bij voetbal van hun zoon. Hardlopen is haar manier om alles wat in haar hoofd zit een plek te geven. Daarnaast leest ze graag maar kan ook dolgelukkig zijn als ze een poosje onkruid uit haar tuin kan plukken. Of doet ze leuke dingen met vriendinnen als bijvoorbeeld een citytrip. 'Soms is het fijn om even uit Zutphen weg te zijn, ik sta liever op de bar te dansen in Barcelona dan hier, waar iedereen mij kent' zegt ze lachend.

De vrouw die inmiddels al eenendertig jaar op dezelfde plek doet wat ze als klein meisje al fijn vond is natuurlijk de enige echte Irma Pieper !